

REDZOT NEREDZAMO

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Rm 8:28–39, Jņ 14:1–14, Ef 1:18–23, Jes 40:27–31.

ATMIŅAS PANTS:

“Ticībā viņš atstāja Ēģipti, nebīdamies no valdnieka dusmām, jo, it kā neredzamo redzēdams, viņš izturēja” (Ebr 11:27)

Ticības definīcija Vēstulē ebrejiem ir izaicinoša. “Jo ticība ir stipra paļaušanās uz to, kas cerams, pārlicība par neredzamām lietām.” (Ebr 11:1) Kā mēs varam būt droši par to, ko neredzam? Tomēr tieši to Mozus ilustrē mūsu atmiņas pantā: “Viņš izturēja, jo viņš redzēja Viņu, kas ir neredzams.” (Ebr 11:27, NIV)

Vēl izaicinošāk ir saprast, ka mēs esam aicināti redzēt “Viņu, kas ir neredzams” – nevis vienkārši labos laikos, bet īpaši tad, kad viss iet greizi. Tam mums ir vajadzīga ticība, Kristum līdzīga ticība, kurai ir jātiek veidotai patiesībā par Dievu un Dieva valstību. Patiesība par mūsu Tēva labestību, par spēku Jēzus vārdā, par augšāmcelšanās spēku un Dieva līdzjūtību ir būtiskas patiesības, kas darīs mūs spējīgus stāvēt stipri, atrodoties pārbaudījumos un kārdināšanā visu apšaubīt.

NEDĒĻAS KOPSKATS:

Kādas patiesības par Dievu var palīdzēt mūs uzturēt pat vissliktākajās situācijās?

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 20. augustā.

Mūsu Tēva izšķērdība

“Ja Dievs patiešām mani mīlētu, Viņš noteikti manā labā darītu _____!”
Interesanti, cik bieži šī doma uzzibsnījusi mūsu prātā. Mēs raugāmies uz saviem apstākļiem un tad sākam domāt, vai Dievs patiešām mūs mīl, jo, ja Viņš to patiešām darītu, tad viss būtu citādi.

Ir divi prāta apsvērumi, kas bieži liek apšaubīt Dieva labestību. Pirmkārt, ja mūsu sirdīs un prātos ir dedzīgas ilgas pēc kaut kā, ko mēs uzskatām par labu, doma, ka Dievs varētu gribēt no mums kaut ko citu, var šķist smieklīga. Otrkārt, mēs sākam apšaubīt Dieva labestību, kad mūsu pieredze saduras ar to, kam mēs ticam. Ja kaut kas izskatās labi, rada labas sajūtas, skan labi vai garšo labi, tad tam jābūt labam. Un, ja mēs to nevaram dabūt, tad esam dusmīgi uz Dievu.

Šajā vienādojumā ienāk ticība. Ticība ienāk darbībā tieši tajos brīžos, kuros mēs tiekam kārdināti apšaubīt Dievu un Viņa labestību.

Rm 8:28–39 ir spēcīgi panti, kas apraksta Dieva labestību pret mums. Ko tu vari atrast šajos pantos, kas palīdz pasargāt mūsu prātu no Dieva labestības apšaubīšanas? _____

Rm 8:32 atklāta svarīga loģika, kas ir ārkārtīgi noderīga, sargājot mūs no tā, ka apstākļi sāk mūs pārņemt. “Ja Dievs nevilcinājās atdot visu mūsu dēļ, uzņemoties mūsu stāvokli un ļaujot ar sevi notikt ļaunākajam, sūtot savu Dēlu, vai ir kaut kas, ko Viņš nebūtu priecīgs labprātīgi darīt mūsu labā?” (“Message” tulkojums) Kā gan mēs varam domāt, ka Dievs būtu sūtījis Jēzu mirt mūsu vietā un tad pārvērstos par nejauku un skopu būtni?

Tas nozīmē, ka patiesībai par Dieva dāsnumu pret mums, kā tā atklājas Kristus nāvē, ir jābūt spēcīgākai ietekmei uz mūsu domāšanu nekā visām mūsu šaubām, ko mūsos var radīt pārbaudījumu ugunis.

Kā patiesībai (Dieva labestībai) varētu būt spēcīgāka ietekme uz tevi nekā tavām šaubām? Pavadi kādu laiku, pārdomājot patiesību, ka Dievs ir devis Jēzu, lai Viņš mirtu mūsu vietā, un ka šis neticamais dāsnums turpinās tūkstošiem dažādos veidos tavā dzīvē tagad. Kā šī doma ietekmē tavu ticību? _____

Jēzus vārdā

“Ko jūs lūgsit Manā Vārdā, to Es darīšu” (Jņ 14:14)

Jēzus vairs ilgāk nebūs kopā ar mācekļiem. Viņu atbalsts un iedrošinājums gatavojās doties uz Debesīm, un mācekļi sāka justies samulsuši un bezspēcīgi. Bet, kaut arī mācekļi vairs nevarēs Viņu redzēt fiziski, Jēzus deva viņiem ievērojamu apsolījumu.

Izlasi Jņ 14:1–14. Saskaņā ar 13. un 14. pantu Jēzus apsola darīt mūsu labā “jebko” (NKJV), ko mēs lūgsim Viņa vārdā. Tāpēc mēs gandrīz vienmēr savas lūgšanas beigās pievienojam “Jēzus vārdā, āmen”. _____

Kā mēs parasti domājam, ko tas nozīmē, kad mēs to sakām? Ko Jēzus domā, kad Viņš iedrošina mūs šādā veidā lūgt? Kādi pavedieni ir šajos pantos, kas palīdz mums saprast Viņa izteikto domu? _____

Kad mēs lūdzam “Jēzus vārdā”, mēs varam būt droši, ka visa Debesu sistēma strādā mūsu labā. Mēs varam neredzēt eņģeļus, kas strādā mums visapkārt. Bet tie ir sūtīti no Debesu troņa Jēzus vārdā, lai piepildītu mūsu lūgumus.

Reizēm, kad mēs lūdzam Jēzus vārdā, mēs atveram acis un gaidām, ka viss ap mums būs citādi, – bet viss izskatās tieši tāpat. Tomēr, lai gan Dieva spēks var nākt dramatiskā veidā, kā tas bija tad, kad Jēzus apklusināja vētru, tas var arī nākt kluss, nemanāms, kā tas bija tad, kad Dievs uzturēja Jēzu Ķetzemanē. Var nenotikt pēkšņi kaut kas dramatisks, bet tas nenozīmē, ka Dievs nedarbojas mūsu labā.

Izlasi vēlreiz Jņ 14:1–14. Lasot iedomājies, ka Jēzus uzrunā tevi tiešā veidā, vaigu vaigā. Kādu cerību un iedrošinājumu tu vari paņemt no šiem apsolījumiem? Vienlaikus jautā sev: “Kas manā dzīvē stāv ceļā, lai šie apsolījumi varētu piepildīties manā dzīvē? Kādas izmaiņas man vajadzētu apņemties izdarīt savā sirdī?” _____

Augšāmcelšanās spēks

Augšāmcelšana runā par cilvēka bezspēcīguma problēmu. Domājot par Jēzus dzīvi, nāvi un augšāmcelšanos, mēs bieži domājam par to, ka Jēzus nāve bija notikums, kas juridiski padarīja mūs taisnus Dieva priekšā. Tā, protams, ir patiesība.

Tomēr augšāmcelšanās pievieno glābšanai īpašu dimensiju. Jēzus augšāmcelšanās ir nozīmīga ne tikai tāpēc, ka tā parāda mums, ka kādu dienu mēs arī tiksīm augšāmcelti. Augšāmcelšana nostādīja Jēzu pie Tēva labās rokas varas un autoritātes pozīcijā. Šis augšāmcelšanas spēks ir tas pats spēks, ko Dievs padara mums pieejamu arī mūsdienās!

Ef 1:18–23 Pāvils runā par Dieva spēku. Ko šie panti māca mums par augšāmcelšanās spēku? Kādu cerību un apsoliņumus jūs varat atrast sev šajos pantos? _____

Pāvils lūdz, lai efezieši saprot dažas lietas, ko pareizi saprast var tikai ar dievišķu palīdzību: (1) pastāv pārveidošanas un mūžīgas nākotnes cerība, uz ko Jēzus mūs ir aicinājis; (2) mēs varam saprast spēku, kas ir atklājies mūsu labā.

Tad Pāvils cenšas aprakstīt, cik pārsteidzošs ir šis spēks. Spēks, kas ir mums pieejams tagad, ir tas pats spēks, kas augšāmcēla Jēzu ne tikai no pīšļiem atpakaļ dzīvē, bet varas pozīcijā pie Tēva labās rokas.

Bet Pāvils šeit neapstājas. Augšāmcelšana nepiešķir Jēzum vienkārši kaut kādu varu, bet gan varu valdīt un nodrošināt visu iespējamo, kas Viņa ļaudīm jebkad varētu būt vajadzīgs – visā mūžībā!

Sastādi sarakstu ar dzīves jomām, kurās tev ir nepieciešams augšāmceltā Jēzus spēks. Kad esi pabeidzis, lūdz, lai šis spēks tiktu attiecināts uz visām šīm jomām. Vienlaikus ko tu vari vairāk darīt, lai ļautu šim spēkam brīvi darboties tavā dzīvē? _____

Nest visas mūsu raizes

Dažiem cilvēkiem mājās ir plāksne, uz kuras ir rakstīts: “Kāpēc lūgt, ja vari uztraukties?” Tas mums liek smaidīt, jo mēs zinām, cik bieži mēs drīzāk uztraucamies, nevis nākam pie Dieva un atdodam Viņam visas savas raizes.

Kāds reiz teicis, ka tad, kad mūsu dzīve kļūst sasaistīta, vajag atdot to Dievam un ļaut Viņam atsiet mezglus. Dievs ilgojas to paveikt mūsu labā! Tomēr pārsteidzoši ir tas, ka mēs spējam pieķerties savām problēmām līdz pat sabrukumam. Kāpēc mēs gaidām, līdz esam izmisuši, pirms vērsties pie Kunga?

Izlasi 1Pēt 5:7. Pēteris citē Ps 55:22. Kāda šeit ir galvenā vēsts mums? Sk. arī Mt 6:25–33.

1Pēt 5:7 ir ļoti vienkāršs pants. Tajā nav dziļi paslēptu noslēpumu, un tas nozīmē tieši to, ko tas pasaka. “Mest” nozīmē tieši to – mest, atdot, lai tas, kas rada sāpes un bažas, vairs ilgāk tevi nesaista. Bet mūsu nastas, protams, netiek nomestas vienkārši kaut kur. Mūsu raizes nepazūd tukšumā. Tās tiek atdotas mūsu Tēvam debesīs, kas apsola ar tām tikt galā. Lūk, ko Jēzus mums pasaka Mateja evaņģēlija pantos. Problēma to izdarīt nav tajā, ka tas ir grūti. Drīzāk tas šķiet pārāk vienkārši, pārāk labi, lai būtu patiesi.

Trauksmi var radīt jebkas. Tas var būt spiediens darbā. Negaidīta kritika. Sajūta, ka mēs esam negribēti un nemīlēti. Veselība vai finansiālas grūtības. Sajūta, ka tu Dievam neesi pietiekami labs. Domas par to, ka mums nav piedots.

Lai arī kas tas būtu, viens iemesls, kāpēc mēs pieķeramies savām problēmām, ir tas, ka mēs domājam, ka varam ar tām tikt galā labāk nekā jebkurš cits. Bet Pēteris aicina mūs pārdomāt jebkuru šādu domu. Iemesls, kāpēc mums nevajag raizēties, ir tas, ka Dievs rūpējas. Bet vai Dievs rūpējas pietiekami, lai iejauktos tad, kad briest šķiršanās vai mēs jūtamies pilnīgi nederīgi? Bībele saka, ka Viņš rūpējas pietiekami, lai pārveidotu jebkuru situāciju.

Kas ir tas, kas tagad rada tev raizes? Lai arī cik tās būtu pamatotas, lai arī cik tās būtu apgrūtinošas, vai Kungam kaut kas ir par grūtu? Varbūt mūsu vislielākā problēma ir tā, ka, pat ja mēs ticam, ka Dievs par to zina un var izlabot, mēs neticam, ka Viņš to darīs tā, kā mēs to gribētu. Pārdomājiet šo domu un jautājiet sev, cik patiesi tas ir jūsu personīgajā dzīvē.

Palikt uzticīgam, kad Dievu nevar redzēt

Doma, ka nevienam nerūp, kas ar mums notiek, ir ļoti nepatīkama. Bet doma, ka par mums nezina un nerūpējas Dievs, var būt visnospiedošākā.

Jūdiem, kas bija gūstā Bābelē, nelikās, ka Dievs daudz rūpētos par viņu situāciju. Viņi vēl joprojām bija izsūtījumā, vēl joprojām jutās Dieva pamesti viņu grēka dēļ. Bet Jesaja izsaka vārdus, lai viņus mierinātu. Jes 40. nodaļa ir skaista, tajā Jesaja maigi stāsta ļaudīm par viņu Dievu: “Kā gans Viņš ganīs Savu ganāmo pulku. Viņš ņems jērus Savās rokās un tos nesīs Savā klēpī un sargās avju mātes.” (Jes 40:11) Bet pēc tik ilga laika trimdinieki domāja: “Kur tu esi, Kungs? Mēs nevaram redzēt nekādus pierādījumus, ka Tu vēl joprojām esi klāt un rūpējies!”

Izlasi Jes 40:27–31. Kādos veidos Jesaja apraksta Dievu? Kā ar šo aprakstu ir domāts atbildēt viņu uzskatam, ka “mans ceļš ir Tam Kungam apslēpts, manu tiesu Dievs neievēro” (Jes 40:27)?

Kāda cita ļaužu grupa, kas, iespējams, domāja, ka viņu ceļš ir Dievam apslēpts, atrodama Esteres grāmatā. Šajā grāmatā Dievs nav minēts pat vienu reizi. Tomēr viss stāsts ir kā attīstībā esoša drāma par Dieva iejaukšanos, lai glābtu Viņa ļaudis no nenovēršama likuma, kas pieprasītu viņu iznīcināšanu. Šis stāsts ne tikai apraksta notikumus pagātnē – tas simbolizē laiku nākotnē, kad Dieva ļaudis atkal tiks vajāti un atkal tiks izdots likums par viņu iznīcināšanu (Atkl 13:15). Vai vari iedomāties, cik viegli būtu secināt – ja reiz pastāv tik šausmīgi apstākļi, Dievs pavisam noteikti ir pametis Savus ļaudis? Bet mums nav jābaidās. Tas pats Dievs, kas izglāba Savus izredzētos Esteres stāstā, izglābs viņus arī pēdējā krīzē.

Mēs esam lasījuši, kā Jesaja trimdiniekiem apraksta Dievu. Kā jūs aprakstītu Dievu cilvēkiem, kuriem liekas, ka Dievs ir pazudis un viņus atstājis? Kā jūs mācītu viņiem skatīties ticības acīm un nebūt atkarīgiem no tā, ko viņi redz ap sevi cilvēcīgām acīm?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Pravieši un ķēniņi” nodaļu “Ķēniņienes Esteres dienās” (598.–606. lpp.).

“Vai Dievs nav teicis, ka Viņš dos Svēto Garu tiem, kas Viņam to prasīs? Un vai šis Gars nav reāls, patiesš vadonis? Daži cilvēki, šķiet, baidās turēt Dievu pie vārda, it kā tā būtu pašpaļāvība. Viņi lūdz, lai Kungs viņus māca, un tomēr baidās uzticēties tam, kas ir apsolīts Dieva vārdā, un ticēt, ka Viņš mūs ir mācījis. Kamēr mēs nākam pie sava Debesu Tēva pazemīgi un ar vēlmi būt mācīti, labprātīgi un dedzīgi mācīties, kāpēc mums vajadzētu apšaubīt, ka Dievs piepildīs pats Savus apsolījumus? Jums nevajadzētu nevienu mirkli apšaubīt Viņu un tādā veidā parādīt Viņam negodu. Kad jūs cenšaties uzzināt Viņa gribu, jūsu daļa sadarbībā ar Dievu ir ticēt, ka jūs tiksiet vadīti un svētīti, darot Viņa gribu. Mēs varam neuzticēties sev, lai mēs nepārprastu Viņa mācības, bet pat to padariet par savu lūgšanu tēmu un uzticieties Viņam, tik un tā uzticieties Viņam vislielākajā mērā, lai Viņa Svētais Gars vadītu jūs pareizi skaidrot Viņa plānus un Viņa aizgādības darbu.” (Elena Vaita “Manuscript Releases” 6. sēj., 225. lpp.)

“Ticība kļūst stipra, nonākot konfliktā ar šaubām un pretējām ietekmēm. Pieredzei, kas gūta šādos pārbaudījumos, ir lielāka vērtība nekā visdārgākajiem dārgakmeņiem.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 3. sēj., 555. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārrunājiet, kas ir tas, kam mēs ticam, bet ko neredzam, – tam, par ko mēs zinām, ka tas ir reāls, tomēr paliek mūsu redzei nepieejams. Kā tas var palīdzēt mums saprast, ko nozīmē redzēt “Viņu, kas ir neredzams”?

2. Pārrunājiet pēdējo jautājumu, kas atrodams trešdienas pētījuma beigās. Cik bieži mēs atrodam sevi šādā situācijā? Ko mēs varam darīt, kas palīdzētu mums uzticēties, ka Kunga ceļš ir vislabākais, pat ja tas nav tas, ko mēs gribējam?

3. Ja “ticība kļūst stipra, nonākot konfliktā ar šaubām un pretējām ietekmēm” un tas vada pie kaut kā ārkārtīgi vērtīga, pie “lielākas vērtības nekā visdārgākie dārgakmeņi”, kā tam vajadzētu mainīt to, kā mēs raugāmies uz šādiem konfliktiem?

4. Lielākā daļa no mums ir redzējuši cilvēkus, pat kristiešus, tādās situācijās, kurās vismaz no mūsu perspektīvas iznākums ir bijis šausmīgs. Ir noticis sliktākais, ko mēs varējām iedomāties, neskatoties uz lūgšanām un visnopietnākajām pūlēm. Kā to var skaidrot mūsu pētījumu gaismā?